

KARSZT ÉS BARLANG

KIADJA:

A MAGYAR KARSZT- ÉS BARLANGKUTATÓ BIZOTTSÁG
BUDAPEST, 1962 II. FÉLÉV

Juhász András

A LÉTRÁSTETŐI BARLANG

A miskolci és diósgyőri barlangkutatók 1962. június 9-én a létrástetői Szepesi zombolyon keresztül feltárták a Bükk — eddigi ismereteink szerint — legnagyobb barlangrendszerét.

A feltárás óta eltelt idő nem volt elegendő a barlang tudományos feldolgozására, és e dolgozat terjedelme sem teszi lehetővé a részletes ismertetést; ezért először a kutatás történetét, a barlangrendszer leírását adjuk közre néhány vázlattal, fényképpel.

A barlang helyét, a földtani képződmények (a kőzetek kiterjedésének) határát a földtani vázlat mutatja. Mint látjuk, a barlang középső triász-kori, fehér, jól rétegzett fennsíkai mészkőben képződött. Ettől É-ra főleg porfirit, alárendelten diabáztufa található. D felé sötét agyagpala határolja a karsztosodott mészkövet. Ny-i irányban a felszínen diabázt és diabáztufát találunk.

A Bükk hegységet a középső triászban vulkáni, karbonátos és finomtörmelékes fáciesek váltakozása jellemzi. Az alsó-anizuszi dolomitösszletre települt a porfirit, mely rétegváltakozással megy át a fehér mészkőbe. Erre telepszik a sötét ladini agyagpala. A ladini emeletben a vulkáni működés újból megelevenedett, ennek eredménye a diabáz és tufája.

A barlangban főleg agyagpala, kevesebb porfirit és igen kevés diabáz legömbölyített törmelékét találjuk.

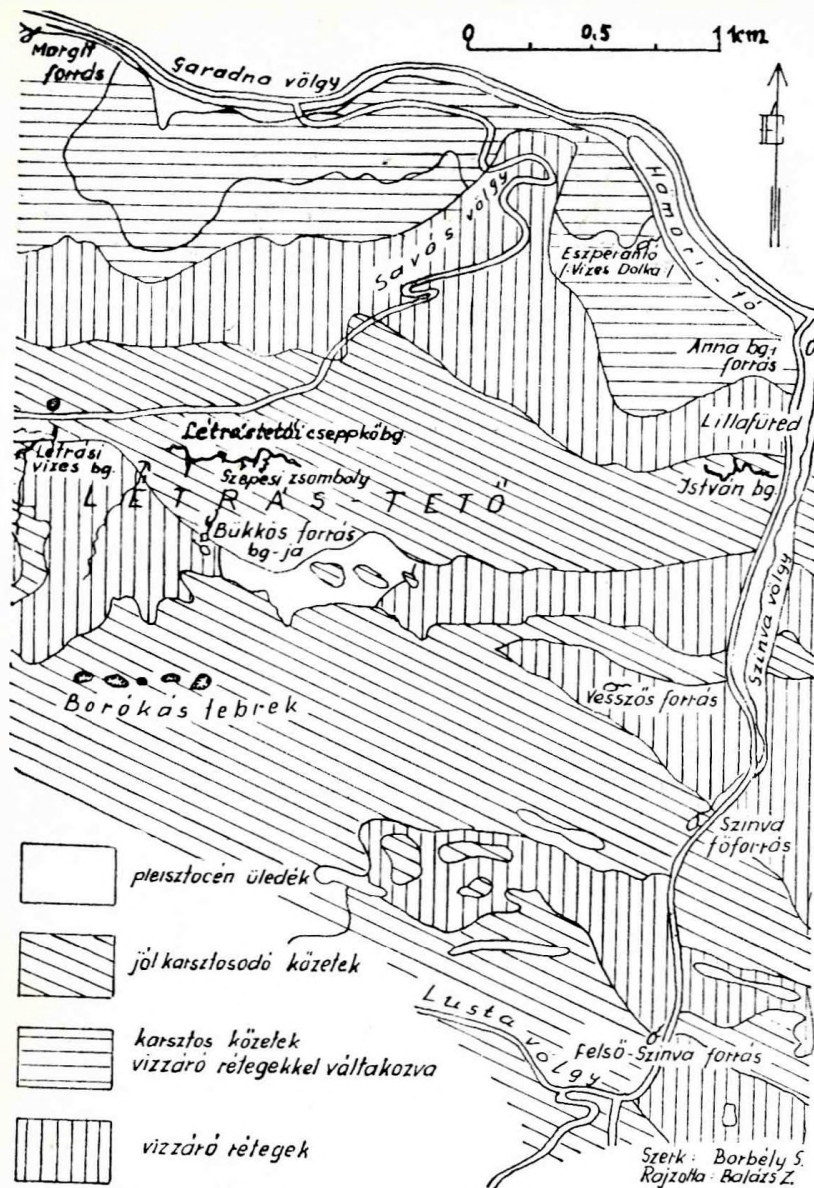
A barlang egy közel K-Ny-i csapás- és déli dőlés-irányú vetősík mentén alakult ki. A barlang feltárása a vető mentén kioldott hasadékon történt, melynek csak a felső része zombolyosított.

A feltárás története

A Szinva völgyétől nyugatra, az úgynevezett „Kövek”, Bánkút és nagyjából a Garadna völgyével határolt középső triász, világos szürke, fennsíkai mészkőösszlet csábította a miskolci barlangkutatókat a fennsík alatt húzódó nagy barlangrendszerek feltárására. Természetesen a kutatóknak számolniuk kellett azzal, hogy komolyabb barlangrendszerbe csak zombolyokon, víznyelőkön keresztül juthatnak le, így a miskolci barlangkutatók a függőleges barlangok feltárására specializálták magukat.

Ilyen barlangok felkutatására különösen alkalmasnak látszott a Garadna völgyétől délre, az István-lápától Jávorkútig terjedő fennsíkai terület, ahol több kisebb patak vize tűnik el a víznyelőkben. Több, mint egy évtizede folytatott festési, sózási kísérletek, mérések és megfigyelések, adatgyűjtések, kibontott és feltárt zombolyok, víznyelők meggyőzték a kutatókat, hogy jó helyen kutatnak.

Tízévi kutatás eredményét nem ismertethetjük, csak néhány jelentősebb feltárást említünk meg. 1953. évben a Bolhás-patak vizét levezető víznyelő kibontásával több, mint 80 m mélységig sikerült feltárni a bolhási víznyelő barlangrendszerét, azonban a szűk járatok, az erős eltömődés, az állandó vízfolyás lehetetlenné tette a további kutatást. Ugyancsak 1953-ban a jávorkúti víznyelő barlangrendszerét 100 m mélységig tárták fel, ahol egy aktív patakos ágra akadtak a kutatók, melyet alul és felül szifon zár le. Ezeken — sajnos — nem sikerült keresztül jutni. A következő években kutatások folytak a

A Létrás-tetői-barlang környékének hidrogeológiai vázlata (Balogh K. felvétele alapján).

fenyvesréti, disznói, létrási, mogyorósi és borókás-tetri aktív és inaktív víznyelőkben, azonban azok az erős eltömődés, a törmeléknek deponálási és kiszállítási nehézsége, az elszűkülő járatok miatt komolyabb eredményeket nem hoztak.

1961-ben tarták fel a diósgyőri bányász kutatók a miskolci kutatókkal közösen, a Bükkös-forrás víznyelőjét. Itt, mintegy 60 m mélységben, közel 100 m hosszúságban elszűkülő és eltömődött járat akadályozza a további feltárást.

A Szepesi-zsomboly bejárati nyílása kb. egy évtizede ismert. A létrási farakodótól az István-lápa felé vezető szekérút mellett, az ún. Névtelen Kerek-hegy aljában nyílik, a jávorkúti műúttól 300 m-re, 548 m tszf. magasságban. A zsombolytól délre és keletre, néhány méterre, mély töbrök és beszakadások teszik egyenlőtlennek a fennsíkakat ezt a részét. Sokan kérdezték, hogy miért ezen a magasabb és jelenték-

telennek látszó helyen kezdték a kutatást, amikor sokkal kézenfekvőbbnek látszik egy mélyebb szinten való bontás? Ennek érdekes története van. Még az 1950-es évek elején kisebb barlangkutató társaság haladt a nevezett szekérúton az István-lápa felé. Közben nézegették a víznyelőket, vitatkoztak, hogy melyiket kellene megbontani. A társaságban volt a néhány éve elhunyt Szepesi Zoltán mérnök és felesége is. Szepesiné lelépett az útról, s megszólalt: „Ide nézzetek fiúk, így kell barlangot kutatni” és ezzel a kezében lévő botot teljesen leszúrta a kiálló kis szikla mellett. A kutatók megvizsgálták a kis lyukat és megállapították, hogy az eltömődött zsomboly kb. a mészkő és porfir, porfirritoid, diabázttufa határával párhuzamosan képződött, egy nyugat-kelet irányú hatalmas tektonikus repedés mellett, így érdemes kibontani.

A bontás megkezdésére csak 1955-ben került sor.

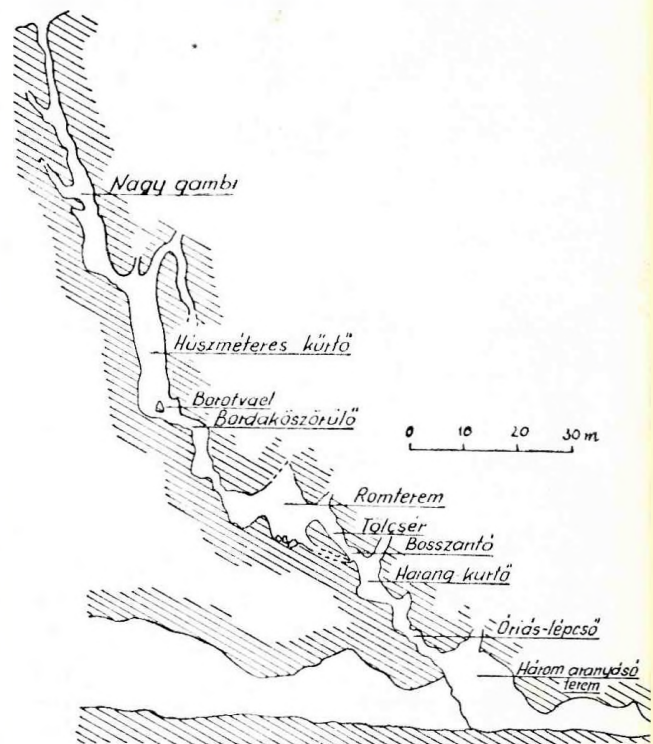

A munkát igen megnehezítette az első szakasz teljes eltömődése, az igen szűk kürtő, ahol a kutatóknak minden méterért igen meg kellett küzdeniök. 1957-ben 21 m mélységig, 1960. nyarán 47 méterig tárták fel a zombolyt. 1962. tavaszán a miskolci és diósgyőri bányász barlangkutatók közösen végezték a további feltárást és 1962. június 9-én éjjel sikerült 133,20 m mélységben a főágat elérni.

A barlangrendszer leírása

A zomboly — mint említettük — teljesen eltömődött, így 6 m mélységig aknát kellett ásni, míg a szálkőzetet elérték. Innen szűk kürtőben folytatódik a járat 30 m mélységig, ahol már tágasabb részt találunk. Itt érjük el a hatalmas tektonikus repedést, melyben az egész barlangrendszer képződött. A hasadékok déli részén, ha lemászunk a „Nagygambin” keresztül, és egy szűkebb kanyargós folyosón át-bújunk, 10 m-es függőleges szakasz következik. A törmeléken áthaladva az összeszűkülő hasadékon keresztül újabb, 19,50 m mély, mindjobban kiszélesedő, függőleges járaton jutunk le a barlang további részébe. Most már 60 m mélységben vagyunk. A „Borotvaélen” átmászunk, ismét szűkebb rész vezet a „Bordaköszörülő”-ig. Ezután újabb függőleges szakaszok leküzdésével 101 m mélységben a „Romterem”-be érünk. A „Rom-terem” fölötti részen jóformán símák a falak, a szűkületeket sok esetben cseppkőbekéregződés okozza. Innen már erősen korrodált, kisebb-nagyobb éles mészkődarabok állnak ki a kőzetből. A „Rom-terem” 15 m hosszú, 10 m széles, 8–10 m magas méreteivel, a mennyezetről lezúdult hatalmas mészkőtömbökkel, sziklakapujával, cseppkőképződményeivel lenyűgöző látványt

Barlangkutatók munka után. (Várszegi S. felv.)

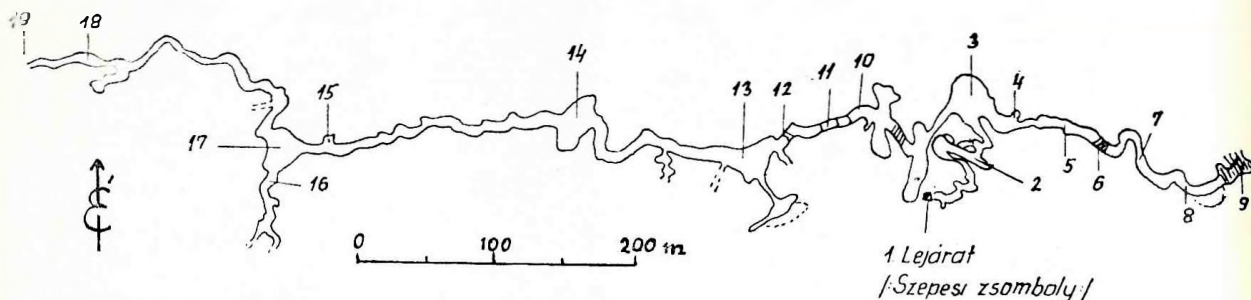

A Létrástetői-barlang lejáratainak metszete (Szepesi-zomboly). Felmérte: Várszegi S., rajzolta: Balázs Z.

nyújt, és a csak eddig történő lejutás is megéri már a fáradságot.

Első pillanatban úgy érezzük, hogy a barlangnak nincs folytatása, a törmelék a további járatokat elzárta. Azonban, ha a terem 2,50 m magas részébe felmászunk és a „Tölcséren” leereszkedünk, szűk járatba jutunk. Innen a kirobbantott „Bosszantó”-n keresztül folytatódik tovább a barlang. Igen érdekes a harangalakú „Harangkürtő”, melybe felül szűk részen kell bebújni, de az alján, 8 m mélyen, már két méter átmérőjű és majdnem kör alakú. Újabb szűk részen és az „Óriás lépcsőkön” kell lemászunk. Ha a „Három aranyásó terem” 8 m magas falán leereszkedünk, 133,20 m mélységben elérjük a vízszintes ágat.

Jóleső érzéssel pihenünk meg a „Három aranyásó terem”-ben, ahonnan keleti és nyugati irányban folytatódik a barlang. Elindulunk a keleti ágon, a Szinva völgye felé. Rögtön szemünkbe tűnik a barlang aránylag keskeny (néhol 1–2 m), majd egyes termeknél kiszélesedő, de igen magas mérete. A járat száraz, csak igen esőzések után vezet le vizet, azonban sok helyen a mészkőbevéjrt kisebb-nagyobb üstökben, tavaeskákban — néha 1,5 m mély — vizet is találunk, melybe bele kell gázolni. A barlang-ág sokszor megtörik, de a keleti irányt tartja. Még nem jöttünk 100 m-t, amikor akadály állja utunkat.

A Létrástetői-barlang alaprajza. Felmérték: Várszegi S., Zsellér Gy., Papp Gy. Rajzolta: Balázs Z.

1. Lejárat (Szepesti zsomboly) — 2. Rom-terem — 3. Három aranyásó-terem — 4. Zeusz szobra — 5. Köorgona — 6. Frissítő-tó
7. Opálfolyosó — 8. Barlangi-forrás — 9. Barlangi-tó — 10. Vizes bújóciska — 11. Tufagátak — 12. Nagy tufagát — 13. Kis Baldachin — 14. Nagyaldichinos-terem — 15. Mérföldkő — 16. Nagy cseppkőoszlop — 17. Mescország — 18. I. szifon — 19. II. szifon

Lehetetlen a szűk és keskeny repedésen átbújni, de nincs baj. A kutatók felkapaszkodnak a jobboldali, tehát déli falra, mintegy 3–3,5 m magasra, és itt folytatják útjukat. Megdöbbenve vesszük észre, hogy — bár nehezen — de itt is járható a barlang, tehát emeletes barlangról van szó, melynek alja leszakadt és sok helyen már csak fele maradt meg. A megmaradt emeleti rész páratlanul gazdag cseppkőképződményekben. Nem tudjuk mit csodáljunk, a „Zeusz szobrát”, a „Köorgonát”, vagy a „Polipot”. Rövid út után ismét leereszkedünk az alsó ágba és itt folytatjuk utunkat. Csodálatos formákat dolgozott ki a víz. Az egyik oldalon simára koptatta a mészkövet s mintegy megcsiszolva látjuk összetételét, rétegződését. A másik oldalon az örvénylő mozgás kisebb-nagyobb mélyedéseket vájt ki és középen ott hagyta a magot, mintha csak egy hatalmas teknősbékát látnánk.

Folytatjuk utunkat. Átvergődünk a 3 m átmérőjű „Frissítő tavon”, majd az „Opál folyosó”-ban már messziről vízzúgást hallunk. A zúgás erősödik és nemsokára a déli falon, mintegy 60 cm-es magasságban egy repedésből kis forrás tör be a barlangba. A barlang egyre szélesedik, mind több és több cseppkőben gyönyörködünk az emeletes ágban, majd 230 m-es út után víz zárja el a továbbjutást.

A tó vízszintjénél 150,30 m mélységben vagyunk. Az előttünk lévő tó 14 m hosszú, átlagban 3 m széles, a közepe táján 1 m-re szűkül össze, majd újra kiszélesedik. Az Óbudai Hajógyár MHS Könnyűbúvár szakosztálya tagjainak sikerült a tóban 15,50 m mélységbe lemerülniök, ahol a barlang egy 30 cm széles, igen magas és hosszú hasadékban folytatódik, mely egyelőre ember számára járhatatlan. Így a barlang legmélyebb pontja (ahol ember járt) 165,80 m-re van a külszíntől. A búvárok a tó végén több kisebb repedést, valamint egy 75–80°-os szögben felfelé haladó elég széles kúrtót is találtak, azonban ezeket még nem sikerült felderíteni.

Az eddig megtett úton jutunk vissza a függőleges szakasz alatti „Három aranyásó termé”-be. Utunkat most a nyugati ágban folytatjuk. Itt is feltűnik a járat

nagy magassága és 3 m szélessége. Néhány méter után mintegy 10 m hosszú tó állít meg utunkban. Ezért 3 m magasra kapaszkodunk fel és az emeleti szinten száraz lábbal jutunk tovább. Néhány tufagát megmászása után a folyosó hirtelen megtörik. Míg a keleti ágban lefelé mentünk, itt állandóan kapaszkodni kell, egy-két méter magas tufagátak teszik nehezzé az utat. A déli oldal itt is rendkívül gazdag cseppkőképződményekben, és igen sok mellékág torlik a főágba, azonban ezek majdnem függőlegesek, így igen nehéz bennük felmászni. Az északi oldal sima, cseppkőképződmények, mellékágak ezen az oldalon nincsenek. Nem sokára egy magas részhez, a „Nagy tufagát”-hoz érkezünk, melyre elég fáradtságos munkával felkapaszkodunk, és most már egy magasabb szinten folytatódik a barlang. Néhány méter után a „Kis Baldachin”-hoz érünk, mely a barlang egyik legérdekesebb képződménye. Valamikor a patak medre 3 méter magasan törmelékkel volt kitöltve, erre rakódott rá a cseppkő. A víz azután a törmeléket kimosta alóla és most mint egy tető borul ránk a díszes cseppkőképződmény. További utunkon ismét fel kell kapaszkodni vagy 10 m magasságba és egy darabig itt megyünk, mert a cseppkőképződmények teljesen elzárják az utat a patakmederben. Majd ismét leereszkedünk és jó néhány méteres út után újabb terembe érünk. A cseppkövek egyre szebbek, egyre dúsabbak és színesebbek. Újabb képződmény hívja fel figyelmünket, a „Nagy Baldachin”, melynek a tetején pompás cseppkőoszlopok helyezkednek el. Több száz métert megtettünk már hol a patakmederben, hol felkapaszkodva az emeleti szinten, de nem tudunk a barlang rendkívüli érdekességeivel betelni. Balkézre a „Párduc” nevű képződményt csodáljuk meg, majd a patakmeder oldalában magánosan álló oszlop, a „Mérföldkő” elhagyása után nemsokára egy függőleges fal zárja el utunkat. Vége a barlangnak? Nem lehet, nézzünk jobban szét! Lámpáinkkal felvilágítva mintha a fal tetején sötétség tátongana. A kutatók felmásznak a falon, és 8 m magasságban folytatódik a barlang, de már csak az emeleti rész. Míg az előző szakaszon a folyosó a 15–20 m magasságot is eléri, itt már

csak 8–10 m magas. Nemsckára egy mellékághoz érünk, ebbe érdemes felmászni, mert itt találjuk a barlang legnagyobb cseppkőoszlopát, melynek átmérője megközelíti az egy métert, magassága mintegy 8 méterre tehető, középrészén — mintha csak neki dülne — egy kiugró sziklapárkányhoz támaszkodik. Visszaereszkedünk a főágba és mindjárt a „Meseország”-ba érünk. A keleti ágban a cseppkővek általában fehér, vagy rozsdabarna színűek, a nyugati-ban többféle színben pompáznak. Sok helyen igen dús a kalcitképződés. A „Meseország” után a folyosó mennyezetének magassága egyre csökken, míg a végén már csak egy méternyi. Kb. 100 m után egy kis terembe érünk, ahol egy szűk repedésen átrésselődve alacsony járatban folytatódik a barlang, majd néhány méter után homokszifon zárja el az utat.

Az 1962. augusztusi táborozásig eddig jutottak el a kutatók. A táborozás alatt — igen nehéz munkával — sikerült a szifont kibontani. Mögötte 34 m hosszú folyosóba jutottak. Ennek a végét egy vizes szifon zárja ugyan le, de a vizet ki lehet merni, így minden remény megvan arra, hogy ezen a szifonon is keresztül lehet jutni, és a barlangnak még további részeit is fel lehet tárni.

Eredmények és feladatok

Az 1962. évi augusztus első felében megrendezett kutatótábor több eredményt hozott. Sikerült a lejárati függőleges szakasz szűk részeit robbantásokkal és légkalapáccsokkal kibővíteni, 60 fm hosszban rögzített vaslétrákat beépíteni, így a le- és feljutást lényegesen megkönnyítettük. Ugyancsak sikerült a barlangrendszert felmérni, mely szerint a teljes hossza — a mellékjáratokkal együtt — 1660 m, míg a legmélyebb pontja 165,80 m. A barlang teljes bejárása 12–14 órát vesz igénybe. Megállapítottuk, hogy a barlang a karsztosodó és nem karsztosodó kőzet határával párhuzamosan keletkezett, kelet-nyugati irányú. A mellékágak, cseppkőképződmények a barlang déli oldalán láthatók, ahol a víz az agyapala és mészkő határán szivárog a barlang felé. Az északi oldal teljesen sima, sehol egy mellékág, cseppkőképződmény nem található. A barlang egy tektonikus repedésnek köszönheti létét, leginkább a víz kémiai oldásának hatására. Kvarckavicsot a barlangban nem találtunk.

Igen eredményes volt a táborozás alatt a keleti ág végén végzett sózási kísérlet, mely a keleti ágban lévő tó vizének több forrással (Eszperantó-, Anna barlangi-, Szinva-forrás) való összefüggését mutatta ki. A barlang teljes feltárását és feldolgozását még nem fejeztük be, de eddigi adataink is azt bizonyítják, hogy a Bükk hegységnek nemcsak legnagyobb, de egyik legérdekesebb és formákban leggazdagabb barlangrendszerét sikerült sok évi fáradságos munkával a miskolci és diósgyőri barlangkutatóknak feltárniok. Lehet, hogy a keleti ágban lévő tónál karsztvízszintet értünk el. Ha ez igaz, akkor igen értékes adatokat szolgáltatathatunk Miskolc vizellátásához. Ezt azonban csak további kutatásaink fogják eldönteni.

„Dohánylevél” a barlang keleti ágában. (Balogh A. felv.)

A nyugati ág fejtárását a diabázisig folytatjuk. (Itt valószínűleg vége szakad.) A keleti ágban, ha a tónál megkerülő járatot nem sikerül találnunk, a tó mögött újabb víznyelőt bontunk ki. Tovább folytatjuk a mellékjáratok feltárását és a barlang tudományos feldolgozását.

A barlang feltárásának sikere Miskolcon a barlangkutatásnak új távlatokat nyitott: a barlangkutatás iránt az érdeklődés nőtt, a régi barlangkutatók egysege, munkaszelleme erősödött. Az összefogott jó munka eredményeképpen reméljük, hogy rövidesen újabb sikerekről számolhatunk be.*

* A szerző dolgozatának összeállításához Borbély Sándor, Várszegi Sándor és Zsellér György jelentéseit használta fel.

KÜLFÖLDI BARLANGKUTATÓK LÁTOGATÁSAI MAGYARORSZÁGON

Évről-évre bővülnek, szélesednek kapcsolataink a külföldi karszt- és barlangkutatókkal. 1962. nyarán szinte hetenként érkeztek hazánkba külföldi szakemberek karsztvidékeink, barlangjaink megtekintésére, szakmai tapasztalateserére. Az alábbiakban néhány — szerkesztőségünk tudomására jutott — látogatásról számolunk be.

Romániából ezúttal első ízben vettek részt barlangkutatók magyarországi barlangkutató expedícióban. A Kinizsi T. E. Barlangkutató Szakosztályának meghívására Ferenci Sándor, Wiesner Péter és Fränkel György utaztak hazánkba. Bejárták a budai hévvízes barlangokat, majd bekapcsolódtak a teresztenyeci barlangkutató tábor munkájába.

A *varsói barlangkutatók* egy csoportja (Andrzej Szumanski geológus, Bernard Uchmanski mérnök, Jan Rudnicki geológus és Jerzy Iwanicki mérnök) útban Jugoszláviába és vissza, néhány napot Magyarországon töltöttek. Megtekintettek néhány budai barlangot. Kalauzolásukról és vendéglátásukról szintén a Kinizsi barlangkutatók gondoskodtak.

Ausztriából Felix Seiser, ismert salzburgi barlangkutatót fogadtuk. Rövid magyarországi tartózkodása miatt csak a budai barlangokkal ismerkedhetett meg.

Az *Északamerikai Egyesült Államokból* a pár éve már Európában tartózkodó Rane L. Curl barlangkutató is felkereste hazánkat. Megérkezésekor az ÉKME barlangkutatói által rendezett szűkebbkörű összejövetelen az amerikai barlangokról vetített képes előadást is tartott. Másnap Gánti Tibor kalauzolásával Aggtelekre látogatott.

A *Czeszchowai Speleo Club* tíz tagja Bonifacy Kopec és Kazimierz Koscielczki vezetésével 1962. aug. 16-tól szept. 2-ig két hetet töltött Magyarországon tapasztalatesere céljából. Lengyel kollégáink a Műegyetem Barlangkutató Csoport és az Eötvös Loránd Tudomány Egyletem 1962-ben végzett geológus hallgatóinak meghívására érkeztek hazánkba. Két

napos balatoni üdülés után három napot töltöttek Budapesten. Megtekintették a Mátyáshegyi- és Szemlőhegyi-barlangot, valamint a Barlangmúzeumot is. Ezt követőleg 1 napos egri tartózkodás, a Pénzpatáki-barlang és a lillafüredi barlangok meglátogatása után befejezősül 1 héttel az É. K. M. E. Ásvány és Földtani Tanszéke Jósvalői Kutatóállomásának vendégei voltak. A Vass Imre-barlang, a Baradla, a Béke-barlang és Kossuth-barlang bejárásával nagyvonalakban megismerkedtek az Aggtelek környéki feltáró kutatásokkal. Tanulmányozták a Jósvalői Kutatóállomás munkáját és cserébe alpinista módszereket adtak át a műegyetemi barlangkutató csoport tagjainak.

A *Grázi Műegyetem* tantestületéből dr. Viktor Maurin és Josef Zötl ismert karszthidrológusok látogattak el hazánkba. Tanulmányútjukon dr. Kessler Hubert kalauzolta őket.

Dr. Kazimierz Kowalski, neves lengyel barlangkutató nyári szabadságát szintén Magyarországon töltötte.

Romániából, a kolozsvári Institut de Speologia egyik munkatársa, Corneliu Plesa is felkereste hazánkat. Társulatunkban nagy sikerű vetített képes előadást is tartott Románia barlangjairól. A feltűnően világos, szép színes diákról elárulta, hogy készítésüknél a magnéziumhoz elektron fémport is kevernek.

Lengyelországból átutazóban a wroclawi Janusz Rabek mérnök is megfordult Magyarországon. Itt tartózkodásakor Kósa Attila kalauzolta.

1962. év végén a *harzhegyeségi német barlangkutatók* két nőtagja, Annemarie Meyer és Erika Meyer kereste fel hazánkat. Megismerkedtek az Aggteleki karsztvidékkel és a budai barlangokkal. Elutazásuk előtt jól sikerült előadást tartottak Társulatunk klub-helyiségében a dél-harzi gipszkarsztról.

B.Đ., M.L. és Sch. L.

Die Létrásetöer Höhle von A. Juhász

Durch Erschliessung eines Schachtes haben die Miskolcser Speläologen die gegenwärtig bekannteste grösste Höhle des Bükk-Plateaus entdeckt. Das Höhlensystem kam beim Kontakt von Kalksteinen und Tonschiefern längs einer grossen tektonischen Spalte zustande. Die Höhle ist in einer Länge von 1660 m kartiert. Beim Endpunkt wird das Weitergehen durch einen tiefen Siphon verhindert. Die Höhle weist eine Tiefe von 166 m auf und ist somit die tiefste Höhle Ungarns, die gegenwärtig bekannt ist.

Пещера возвышенности Лейтрайтметё А. Юхас

В 1962 г. Мишкольцкие спелеологи вскрыли крупнейшую пещеру Бюккского плато путем расчистки жомба. Пещерная система формировалась на стыке известняков и глинистых сланцев, вдоль крупного тектонического нарушения. Пещера была подвержена съемке на протяжении 1660 м; у конца этого участка проходу дальше мешает наличие глубокого сифона. Пещера проникает до глубины 166 м. Таким образом, в настоящее время данная пещера является наиболее глубокой пещерой Венгрии.